

Gellén-Miklós Gábor

Az élet tágassága

és szűkössége. Mindig
van mire várni. Egy hangra, például.
Vagy egy vonatra, amelyik órák óta késik.
Aztán a túlfűtött kocsikban, elcsigázottan,
már nem is emlékszel: hová is akarsz eljutni.
Nem jut eszedbe egyetlen város neve sem
ahol legalább pillanatokra boldog voltál.
Vagy elégedett. Magaddal biztosan nem.
Már az óvodában is egyedül szerettél játszani.
Magányosan. Az olcsó műanyagból készült
orvosi táskával. Ma is emlékszel a színére,
a furcsa szagára. Az óvónénit Éva néninek hívták.
Paprika volt a jeled. Valahol olvastad, hogy
az ember óvodai jele meghatározza a személyiségét.
Csípős vagy. A kalauz még két kocsival arrébb jár,
de te már előkészítetted a jegyedet. Óvatosságból?
Gyávaságból? Valószínűbb, hogy bizalmatlanságból.
Egy hangra vársz. De csak zörejeket hallasz mindig.
Ez a világ a zörejek világa. Érdes szavak,
mondatok. A hangosbemondó recsegése:
„A hármás vágányon gép közlekedik!”
És a hármás vágányon tényleg gép közlekedik.
Súlyosan robog el melletted az élet. Állsz hülyén,
kezedben a ki tudja, hová szóló jegyekkel.
A huzatos peronon sok ember jön-megy
kisebb-nagyobb csomagokkal. Mi mást tehetsz?
Begombolod magadon a kabátot. A sáladat
hűvösen lebegteti a szél.

Felőlem aztán le is

Akkor legyen ez.
Hirtelen kimegyek
a fészkerbe fát vágni,
teljesen indokolatlanul, hiszen
nyár van, negyven fok.
Talán a szerszám nyelének
hűvös érintése hiányzott?

Vagy a lendítés? A koncentráció?
A csend a fémes suhintás után?
Egy rozoga kosárba gyűjtöm
a hasábokat.

Szorít a munkavédelmi cipő.
Mostanában mintha
összementek volna a dolgok, a dolgaim.
Kevesebb lett körülöttem a levegő,
mint egy öregember körül,
aki ragaszkodik a nyútt kardigánjához,
és akitől elszökdősnek az emlékei.

Valahogy belülről fázom.
Mondanám is, hogy hidegen hagy
a világ, felőlem aztán le is kapcsolhatnak
a főkapcsolót az arra illetékes szakemberek.
Béke lenne a nyílt vasúti pályán,
a vonatok nem rohannának egymásba
a menetrendi bizonytalankodások miatt.

Mikor megélezem a fejszét,
már megy le a nap.
Az alkonyi fényben
faforgácsok, törmelékek mindenütt.
Egy hosszú küzdelem nyomai.

Gerevich András

Röntgenfelvétel

A csontod akácfa,
húsod méhviasz,
körmöd fakéreg,
tej folyik ereidben,
a májad fekete humusz,
az agyad száraz homok,
szíved tömör alumínium,
péniszed eres márvány,
az ondód izzó láva,
gondolatod maró salétrom,
és lüktető hús a lelked.